

Daniel Kitabı - Yüz Elli Numaralı

Hezekiel 37'nin Yorumu ve Son Günlerle İlgisi

Jeff Pippenger

2024-03-21

Hezekiel, iki ulusun bir olması sürecini anlattıktan sonra, ulusun Kral Davut tarafından yönetileceğini, onlarla bir antlaşma yapılacağını ve O'nun konutunun onlarla birlikte olacağını belirtir.

Artık ne putlarıyla, ne iğrençlikleriyle, ne de suçlarından herhangi biriyle kendilerini kirletmeyecekler; ama ben onları günah işledikleri bütün oturdukları yerlerden kurtaracak ve arındıracağım. Böylece onlar benim halkım olacak, ben de onların Tanrısı olacağım. Kulum Davut onların üzerinde kral olacak; hepsinin tek bir çobanı olacak. Hükümlerimde yürüyecek, buyruklarımı gözetecek ve onları yerine getirecekler. Kulum Yakup'a verdiğim, atalarınızın oturduğu ülkede yaşayacaklar; kendileri, çocukları ve torunları orada sonsuza dek yaşayacak; kulum Davut da sonsuza dek onların önderi olacak. Dahası, onlarla bir esenlik antlaşması yapacağım; bu, onlarla sonsuza dek sürecek bir antlaşma olacak. Onları yerleştireceğim, çoğaltacağım ve kutsal yerimi sonsuza dek aralarında kuracağım. Konutum da onların arasında olacak; evet, ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak. Kutsal yerim sonsuza dek aralarında bulunduğu anda, ben RAB'bin İsrail'i kutsal kıldığımı uluslar bilecek. Hezekiel 37:23-28.

Hezekiel'in otuz yedinci bölümü, yüz kırk dört binin mühürlenişine dair çok ayrıntılı bir sunum sunmaktadır. Tanrısallık insanlıkla birleştiğinde tek bir ulus olacak iki asa vardır ve onların üzerinde bir kral bulunacaktır. Bu tek ulus, Tanrı'nın son günlerdeki kilisesidir; bunlar yüz kırk dört bindir. İki asa, İsrail'in kuzey ve güney krallıkları için iki dağılma dönemidir. Bu iki asa, Pavlus'un "beden" diye tanımladıklarıdır; Pavlus, Mesih'i de o bedenin "baş"ı olarak tanımlar. Hezekiel ise Pavlus'un "baş"ını "Kral Davut" olarak, "beden"i de "tek ulus" olarak tanımlar.

Adventizme 1856'da verilen mesajda (1856'da Hiram Edson'un "yedi zaman" üzerine yarım kalmış dizisiyle temsil edildiği üzere), Edson, Yeşaya kitabının yedinci bölümündeki altmış beş yıl peygamberliğine, "yedi zaman"ın her iki dönemi için başlangıç noktalarının Kutsal Kitap'taki referans noktası olarak atıfta bulunur. Altmış beş yıllık zaman peygamberliği, Vahiy kitabındaki "Kulağı olan, işitsin" diyen pasajlara benzer şekilde, muammalı bir bağlama yerleştirilmiştir. Gören gözleriniz ve anlayan kulaklarınız varsa, o pasajda fevkalade bir şey vardır.

Çünkü Suriye'nin başı Şam'dır, Şam'ın başı da Resin'dir; altmış beş yıl içinde Efrayim öyle kırılacaktır ki artık bir halk olmayacaktır. Efrayim'in başı Samiriye'dir, Samiriye'nin başı da Remalya'nın oğludur. Eğer iman etmezseniz, elbette duramayacaksınız. Yeşaya 7:8, 9.

Altmış beş yıllık peygamberlik sözü MÖ 742'de başladı; bu altmış beş yıl içinde, on dokuz yıl sonra MÖ 723'te İsrail'in kuzey krallığı Asur tarafından köleleştirildi; ve bu yıllar MÖ 677'de sona erdiğinde, Manaşşe Babil tarafından tutsak alındı. Hezekiel'in anlattığında tek bir çubuğa

dönüşmeleri öngörülen iki ulusun saçılmalarının sona ermesine ilişkin gerçekleştirmelerde de bu altmış beş yıl temsil edildi. Bunlar sırasıyla 1798, 1844 ve 1863 yıllarını işaret etti. 1863'te reddedilen mesajı tanımlayan ayetlerde, kehanet formu içinde ifade edilen özel bir peygamberlik vahyi bulunmaktadır.

Vahiy şudur: Bir ulusun 'başı' başkentidir ve başkent'in 'başı' da kraldır. Bu vahye iki tanık sunar ve ardından bütün kehaneti ve vahyi şu muamma ile sonuçlandırır: "Eğer inanmazsanız, kesinlikle ayakta duramayacaksınız." Kralın baş olduğuna ve başın da başkent olduğuna inanmazsanız, o zaman ayakta duramayacaksınız.

Hezekiel'de, kuzey ve güney krallıklarının iki çubuğunun birleştirilmesiyle teşekkül eden ulusun bir kralı—yani başı, yani ulusun başkenti—olacaktı. Hezekiel'deki bu pasajın bütünü, İslâm'a ait üçüncü yayın yedinci borusunun çalınması dönemi sırasında ulûhiyet ile beşeriyetin birleşmesini temsil eden yüz kırk dört binin mühürlenişinin peygamberî niteliklerine işaret etmektedir.

Vahiy'in onuncu bölümünde Yedinci Borunun çalınışının günleri, 'artık zaman kalmayacağı' dönemde başladı; bu, üçüncü meleğin geldiği 22 Ekim 1844'tü. O noktada Yuhanna o tarihin acılığını tattı ve orada o anda ona tapınağı ölçmesi, ancak kutsal yerin ve ordunun çiğnenmesiyle geçen bin iki yüz altmış yıllık tarihini dışarıda bırakması söylendi; çünkü o dönem uluslara verilmişti.

Ve denizin ve yeryüzünün üzerinde durduğunu gördüğüm melek elini göğe kaldırdı ve ebediyen ve ebediyete dek yaşayan, göğü ve ondaki şeyleri, yeri ve ondaki şeyleri, denizi ve ondaki şeyleri yaratanın üzerine ant içti ki artık zaman olmayacaktır; fakat yedinci meleğin sesinin işitileceği günlerde, o seslenmeye başladığında, Tanrı'nın sırrı, kulları peygamberlere bildirdiği gibi tamamlanacaktır. Ve gökten işittiğim ses yine benimle konuştu ve dedi: Git, denizin ve yeryüzünün üzerinde duran meleğin elinde açık olan o küçük kitabı al.

Ben de meleğe gidip ona, "Bana o küçük kitabı ver" dedim. O da bana, "Al ve onu yiyip bitir; karnını acılaştırarak, ama ağzında bal gibi tatlı olacaktır" dedi. Ben de küçük kitabı meleğin elinden aldım ve yiyip bitirdim; ağzımda bal gibi tatlıydı; fakat onu yer yemez karnım acılaştı. Ve bana dedi ki, "Yine birçok halk, ulus, dil ve kral önünde peygamberlik etmelisin." Ve bana değnek gibi bir kamış verildi; ve melek durup şöyle dedi: "Kalk, Tanrı'nın tapınağını ve sunağı ve orada tapınanları ölç. Ama tapınağın dışındaki avluyu dışarıda bırak, onu ölçme; çünkü o uluslara verilmiştir; ve kutsal kenti kırk iki ay ayakları altında çiğneyecekler." Vahiy 10:5-11:2.

Yuhanna'nın 22 Ekim 1844'te ölçmesi gereken tapınak, ibadet edenlerin "içinde" bulunduğu tapınaktı. Avlu hariç bırakılacaktı. Sunağı olan ve içinde ibadet edenlerin bulunduğu tapınak, göksel mabedin Kutsal Yeridir. Avluda bir sunak vardı, ama o hariç bırakılacaktı; bu yüzden Tanrı'nın mabedindeki diğer tek sunak, Kutsal Yer'de bulunan tütsü sunağıdır. 1844'te üçüncü meleğin gelişi, 11 Eylül 2001'de mühürleme zamanının başlangıcındaki üçüncü meleğin gelişini simgeliyordu; o zaman tapınak yalnızca iki bölümden oluşuyordu.

Kutsal Yer, Pavlus'un beden olarak tanımladığı Kilise'nin bir simgesiydi; En Kutsal Yer ise beden başının simgesiydi. Kutsal Yer insanlığın, En Kutsal Yer ise tanrısallığın simgesidir.

Sunak ve sunaktan yükselip En Kutsal Yer'e giren duman, insanlığın tanrısallıkla buluştuğu noktayı temsil eder. İnsanlık En Kutsal Yer'e yalnızca imanla girebilir, fakat imanlıların deneyimi Kutsal Yer'de bulunur.

Orada, huzur ekmekleri masası üzerindeki ekmeklerle temsil edildiği üzere, Tanrı'nın Kelâmı'nı yemelidirler. Orada, Kilise'yi temsil ettiği bize bildirilen yedi kollu şamdanla temsil edildiği gibi, ışıklarının insanlar önünde parlamasına izin vermeli ve Göksel Babalarını yüceltmelidirler. Orada, duaları Mesih'in liyakatleriyle birlikte bizzat İlâhî Olan'ın huzuruna yükselirken, İlâhî Olan'la irtibat kurmalıdırlar.

1798'den 1844'e kadar Tapınağın Mimarı, kendi ilahi tapınağıyla birleştirmeyi amaçladığı insanlıktan bir tapınak inşa etti, ancak insanlık isyan etti. 2001 itibarıyla O, yeniden, yüz kırk dört bin olarak temsil edilen insanlık tapınağını yükseltmektedir. Hezekiel'e göre, "Kral Davut" ulus üzerinde hüküm sürecektir; bu ulus, ölü ve kuru Laodikyalı kemiklerden oluşan bir vadiden, yakında gelecek Pazar yasası sırasında bir sancak olarak yükseltilecek kudretli bir orduya dönüştürülmektedir.

Güneydeki Yahuda Krallığı, başkent Yeruşalim'in bulunduğu yerdi; halk, kral ve başkent "başı" temsil eder. Şüphesiz, iman ederseniz sabit kılınacaksınız. Kuzey ve güney krallıkları arasındaki ilişkide Yahuda "baş"tı; başkent oradaydı ve Rab'bin adını yerleştirmeyi seçtiği şehir de orasıydı. Kuzey krallığı ise "gövde"ydi. Süleyman'ın dinden dönmesi nedeniyle Rab, Süleyman'a karşı hasımlar kaldırdı. Bu hasımlardan biri, bölünmüş İsrail'in kuzey krallığının ilk kralı olan Yerovam'dı.

Ve Nebat oğlu Yerovam, Zereda'lı bir Efratlı, Süleyman'ın kulu—annesinin adı Zeruah olan dul bir kadın—işte o, krala karşı elini kaldırdı. Ve onun krala karşı elini kaldırmasının sebebi şuydu: Süleyman Millo'yu inşa etti ve babası Davut'un Kenti'nin gediklerini onardı. Ve Yerovam adlı adam yiğit ve kudretli biriydi; Süleyman da genç adamın çalışkan olduğunu görünce, onu Yusuf soyunun bütün angarya işlerinin başına getirdi. Ve o zamanda, Yerovam Yeruşalim'den çıkıp giderken, Şilo'lu peygamber Ahiya yolda onu buldu; yeni bir giysi giymişti; ve ikisi kırdı yalnızca. Ahiya, üzerindeki yeni giysiyi tutup onu on iki parçaya yırttı. Ve Yerovam'a dedi: "On parçayı al; çünkü İsrail'in Tanrısı RAB şöyle diyor: İşte, krallığı Süleyman'ın elinden koparacağım ve on oymağı sana vereceğim; (ama kulum Davut uğruna ve İsrail'in bütün oymakları arasından seçtiğim kent olan Yeruşalim uğruna, ona bir oymağı bırakacağım:)"

Çünkü beni terk ettiler ve Sidonluların tanrıçası Aştoret'e, Moavlıların tanrısı Kemoş'a ve Ammonluların tanrısı Milkom'a tapındılar; ve babası Davut'un yaptığı gibi, benim yollarımda yürüyerek gözümde doğru olanı yapıp kurallarımı ve hükümlerimi tutmadılar. Ne var ki, bütün krallığı onun elinden almayacağım; seçtiğim kulum Davut'un hatırı için — çünkü buyruklarımı ve kurallarımı tuttu — yaşamının bütün günleri boyunca onu önder bırakacağım. Ama krallığı oğlunun elinden alacağım ve onu sana vereceğim — on oymağı. Oğluna ise bir oymak vereceğim; öyle ki, kulum Davut'un, adımı oraya koymak için seçtiğim kent olan Yeruşalim'de, daima önümde bir kandili bulsun. 1. Krallar 11:26-36.

Hezekiel iki değneği birleştirdiğinde oluşturulan ulusun kralı “Davut” olacaktı; Davut da, Tanrı’nın adını yerleştirmeyi seçtiği başkent Yeruslalom’dan hüküm sürüyordu. Kuzeydeki on oymak bedenim simgesiydi, Yeruslalom ise başım simgesiydi. Manaşşe’nin günahları yüzünden Yahuda MÖ 677’de tutsak olarak Babil’e götürüldü; böylece güney krallığıma karşı “yedi zaman” dağılması başladı. O sırada Rab Yeruslalom’i reddetti.

Ne var ki Rab, Manaşşe’nin ona yaptığı bütün kışkırtmalar yüzünden Yahuda’ya karşı alevlenen büyük öfkemim şiddetinden dönmedi. Rab dedi ki: İsrail’i nasıl uzaklaştırdıysam, Yahuda’yı da önümden uzaklaştıracam; seçtiğim bu kent Yeruslalom’i ve “Adım orada olacak” dediğim evi reddedeceğim. 2. Krallar 23:26, 27.

O, adımı koyacağı yer olarak Kudüs’teki “ev”i seçti; şehir ve ev reddedildi, ama Zekeriya tarafından Rab’bin Kudüs’ü yeniden seçeceğine dair bir söz verildi.

Sonra Rab’bin meleği cevap verip dedi: Ey Orduların RAB’bi, ne zamana dek Yeruslalom’e ve Yahuda’nın kentlerine merhamet etmeyeceksin? Ki bu yetmiş yıldır onlara karşı gazap ettin. Rab ise benimle konuşan meleğe iyi ve teselli verici sözlerle cevap verdi. Benimle söyleşen melek de bana şöyle dedi: Haykır ve de ki: Orduların RAB’bi şöyle diyor: Yeruslalom ve Siyon için büyük bir kıskançlıkla kıskanıyorum. Rahat içinde olan uluslara çok öfkeliyim; çünkü ben azıcık öfkelenmişim, onlar ise sıkıntıyı artırdılar. Bunun için Rab şöyle diyor: Merhametlerle Yeruslalom’e döndüm; Orduların RAB’bi diyor ki, onun içinde benim evim inşa edilecek ve Yeruslalom üzerine bir ölçü ipi gerilecek.

Yine haykır ve de ki: Orduların RAB’bi şöyle diyor: Kentlerim refah sayesinde yine yayılacak; RAB Siyon’u yine teselli edecek ve Yeruslalom’i yine seçecek. Sonra gözlerimi kaldırdım, baktım, işte dört boynuz. Benimle konuşan meleğe, “Bunlar nedir?” dedim. Bana şöyle cevap verdi: “Bunlar Yahuda’yı, İsrail’i ve Yeruslalom’i dağıtan boynuzlardır.” RAB bana dört marangoz gösterdi. O zaman, “Bunlar ne yapmaya geldiler?” dedim. Şöyle konuştu: “Bunlar, Yahuda’yı öyle dağıtan boynuzlardır ki hiç kimse başını kaldıramadı; ama şu gelenler, onları dehşete düşürmeye, Yahuda diyarını dağıtmak için boynuzlarını Yahuda diyarı üzerinde kaldırmış olan milletlerin boynuzlarını söküp atmaya geldiler.”

Yine gözlerimi kaldırdım ve baktım; işte, elinde ölçü ipi olan bir adam. Ona dedim: Nereye gidiyorsun? Bana dedi ki: Yeruslalom’i ölçmeye, onun genişliğinin ve uzunluğunun ne olduğunu görmek için. Ve işte, benimle konuşan melek dışarı çıktı; onu karşılamaya başka bir melek çıktı ve ona dedi: Koş, şu genç adama şöyle: ‘İçindeki insan ve hayvan çokluğu nedeniyle Yeruslalom, sursuz kentler gibi meskün olacaktır; çünkü ben, Rab diyor, onun çevresinde ateşten bir sur olacağım ve onun ortasında görkem olacağım.’ Haydi, haydi! Çıkın ve kuzey diyarından kaçın, diyor Rab; çünkü sizi göğün dört rüzgârı gibi yaydım, diyor Rab. Ey Siyon, Babil’in kızıyla birlikte oturan, kendini kurtar. Çünkü orduların Rabbi şöyle diyor: Görkemden sonra beni, sizi yağmalayan uluslara gönderdi; çünkü size dokunan, onun gözbebeğine dokunmuş olur.

Çünkü işte, elimi onlara karşı kaldıracam; onlar da kendi hizmetkârlarına ganimet olacaklar. Ve siz, Orduların Rabbi’nin beni gönderdiğini bileceksiniz. Ey Siyon kızı, ezgi söyle ve sevinçle koş; çünkü işte, geliyorum ve senin içinde oturacağım, diyor Rab. O gün birçok ulus

Rab'be bağlanacak ve benim halkım olacak; ve senin içinde oturacağım, ve sen de Orduların Rabbi'nin beni sana gönderdiğini bileceksin. Rab, kutsal diyarında kendi payı olarak Yahuda'yı miras alacak ve yine Yeruslaim'i seçecek. Rab'bin önünde sus, ey bütün beşer; çünkü O, kutsal meskeninden ayağa kalkmıştır. Zekeriya 1:12-2:13.

Rab'bin Yeruslaim'i yeniden seçtiğine dair vaatleri, eski İsrail Babil'deki esaretlerinden sonra Yeruslaim'i yeniden inşa ettiğinde yerine geldi; ancak peygamberler, yaşadıkları günlerden çok son günlerden söz ederler. Rab, 22 Ekim 1844'te, ayağa kalkıp Kutsal Yer'den En Kutsal Yer'e geçtiğinde, "kutsal tapınağından yükseltildi"; o sırada "bütün insanlar"ın Rab'bin huzurunda "susması" gerekiyordu, çünkü antitipik Kefaret Günü gelmişti; Habakkuk İKİ-YİRMİ ile uyumlu olarak.

Ama Rab kutsal tapınağındadır; bütün dünya onun önünde sussun. Habakkuk 2:20.

O sırada Vahiy'in on birinci bölümünde Yuhanna'ya tapınağı ölçmesi söylendi; Zekeriya ise "gözlerimi yine kaldırıp baktım ve işte elinde ölçü ipi olan bir adam" sözleriyle buna tanıklık etti. Sonra Zekeriya, "Nereye gidiyorsun?" dedi. Yuhanna da Zekeriya'ya, "Yeruslaim'i ölçmeye; onun genişliğinin ve uzunluğunun ne olduğunu görmek için" dedi. Yetmiş yıllık sürgünden sonra Yeruslaim'in yeniden inşasının tarihi ve 1798'de başlayıp 1844'te üçüncü melek geldiğinde isyanla sona eren tarih, her ikisi de 11 Eylül 2001'de başlayan çalışmayı tanımlar.

Güney krallığı, Kudüs şehri ve Kral Davut, Tanrı'nın karakterinin tezahür edeceği "baş"tır. Kuzey krallığı ise "beden"i temsil eder; ve Rab, Kudüs'e yeniden "merhamet etmek", onu "teselli etmek" ve onu yeniden "seçmek" için karar verdiğinde, bunun, Laodicea'nın ölü, kuru kemiklerinin bir araya getirilmesini ve ardından bu kemiklerin kudretli bir orduya diriltilmesini içeren yüz kırk dört binin mühürlenmesi olduğunu belirtmektedir.

Bu iş Hezekiel'in otuz yedinci bölümünde temsil edilir ve kuzey ile güney krallıkları aracılığıyla temsil edilerek, O'nun yasasını yüz kırk dört bin kişinin yüreklerine ve zihinlerine yazma yönündeki antlaşma vadinin yerine getirilmesi işine bir benzetme sunar. İki çubuktan yalnız ve yalnız biri baş olarak belirlenir ve eğer inanıyorsanız, gözleriniz algılayabiliyor ve kulaklarınız anlayabiliyorsa, bu da diğer çubuğu beden olarak tanımlar.

Bu incelemeye bir sonraki makalede devam edeceğiz.

Mesih'in bizzat attığı temel üzerine, elçiler Tanrı'nın kilisesini inşa ettiler. Kutsal Yazılar'da, kilisenin inşasını betimlemek için sık sık bir tapınağın inşa edilmesi benzetmesi kullanılır. Zekeriya, Rab'bin tapınağını inşa edecek Dal olarak Mesih'ten söz eder. Ulusların da bu işe yardım edeceğini söyler: 'Uzakta olanlar gelip Rab'bin tapınağını inşa edecekler'; ve Yeşaya şöyle bildirir: 'Yabancıların oğulları senin surlarını yükseltecek.' Zekeriya 6:12, 15; Yeşaya 60:10.

Bu tapınağın yapılışından söz ederken Petrus şöyle der: "O'na, insanlar tarafından reddedilmiş ama Tanrı tarafından seçilmiş ve değerli olan Yaşayan Taş'a yaklaştıkça, siz de yaşayan taşlar olarak, ruhsal bir ev ve kutsal bir kâhinlik olarak bina ediliyorsunuz; İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya makbul ruhsal kurbanlar sunmak için." 1. Petrus 2:4-5.

Yahudi ve Yahudi olmayan dünyanın taşocağında elçiler çalıştılar, temele koymak üzere taşlar çıkardılar. Pavlus, Efes'teki imanlılara yazdığı mektubunda şöyle dedi: "Öyleyse artık yabancı ve garip değilsiniz; kutsallarla birlikte yurttaşlar ve Tanrı'nın ev halkısınız; elçiler ve peygamberlerin temeli üzerine inşa edildiniz; baş köşe taşı bizzat İsa Mesih'tir; O'nda bütün yapı birbiriyle uyumlu biçimde kenetlenerek Rab'de kutsal bir tapınak olarak büyüyor; siz de Ruh aracılığıyla Tanrı'nın konutu olmak üzere O'nda birlikte inşa ediliyorsunuz." Efesliler 2:19-22.

Ve Korintlilere şöyle yazdı: 'Tanrı'nın bana verilmiş lütfuna göre, bilge bir usta mimar olarak temeli attım ve bir başkası onun üzerine inşa ediyor. Ama herkes onun üzerine nasıl inşa ettiğine dikkat etsin. Çünkü atılmış olan temelden, yani İsa Mesih'ten başka kimse başka bir temel atamaz. Şimdi, eğer biri bu temel üzerine altın, gümüş, değerli taşlar, odun, ot, saman ile inşa ederse; herkesin işi açığa çıkacaktır: çünkü gün onu ortaya koyacaktır; çünkü ateşle açığa çıkarılacaktır; ve ateş, herkesin işinin ne türden olduğunu sınayacaktır.' 1 Korintliler 3:10-13.

Elçiler sağlam bir temel üzerine, yani Çağların Kayası üzerine inşa ettiler. Bu temele, dünyadan oyup çıkardıkları taşları getirdiler. Yapıcıların emeği engellerden ari değildi. İşleri, Mesih'in düşmanlarının muhalefeti nedeniyle son derece zorlaştırıldı. Yanlış bir temel üzerine inşa edenlerin taassubu, önyargısı ve nefretine karşı koymak zorundaydılar. Kilisenin inşasında çalışan birçokları, Nehemya'nın günlerindeki duvarın yapıcılarına benzetilebilir; onlar hakkında şöyle yazılmıştır: "Duvarda inşa edenler ve yük taşıyanlar, yükleyenlerle birlikte, herkes bir eliyle işte çalışıyor, öteki eliyle de bir silah tutuyordu." Nehemya 4:17. Elçilerin İşleri, 595-597.